

Orkanen

2. september 2019

Nr. 4, 3. årgang

Anarkistisk blad

København

Udkommer i begyndelsen af hveranden måned

Gratis

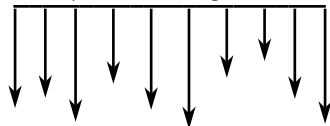

Bomberegn & lyspunkter

Det er velkendt, at de danske skattemyndigheder grangiveligt er udfordret, men det lyder negativt, og det er det på ingen måde. Nedslibningen af dette skarpe opkrævningsagentur, for ikke at tale om de velhavendes pengetræsysten ift. »svindel« med udbytteskat har været noget af en gevinst for befolkningen. Den autoritetstro befolkning er blevet mindet om, at selv topmoderne, højteknologiske, stenrige stater sommetider fumler med magten i en grad, så det pludselig bliver soleklart for undersåtterne, at deres gud også kan være menneskelig. Folks gæld til det offentlige er eksploderet i

Fortsættes på s. 2

INDHOLD

BOMBEREGN & LYSPUNKTER
(s. 1-3)

**HONGKONG; NOTHING IN
SIGHT, ANYTHING IN MIND?**
(s. 3, 4, 19)

STATENS STEMME
(s. 4-6)

STRIBE+PHOTO
(s. 7)

**WILL VAN SPRONSENS
STIDSTE ORD**
(s. 8-9, 13)

DET ER SENT
(s. 10-12)

USOLIDARISK SOLIDARITET?
(s. 13-14)

**INFO OM FÆNGSLEDE
KAMMERATER FRA
HAMBORG**
(s. 15-16)

**EXTINCTION REBELLION:
A REVIEW**
(s. 16-19)

...Fortsat fra forsiden

de senere år, og det skaber økonomisk selvstyring, men det skaber også en forøgelse i andelen af dybt forgældede danskere, og det er en særdeles positiv udvikling. Jo flere penge man skylder væk til staten, jo mere abstrakt bliver hele ideen om penge. Det bliver noget distanceret, noget fremmed, og dermed en frihed fra bekymring og stress. Der ligger en frihed i ikke at eje en skid, ikke at have noget som magthaverne kan tage fra dig, ingen rudekuverter eller erstatningskrav som overhovedet kan få din puls det mindste op, men er det virkelig overraskende? Ikke rigtig, nej.

De allerseneste begivenheder omhandlende Skat sætter imidlertid tingene i et lidt anderledes lys, da det kom danskerne særligt for ører, hvordan en noget spektakulær bombesprængning splintrede Skattestyrelsens facade. Og for at dette angreb ikke var nok, så var der få dage senere endnu en sprængning, denne gang mod lokalpolitistationen på Nørrebro. Det danske panserkorps har med hjælp fra den svenske stat efterfølgende lokaliseret og anklaget nogle individer bosiddende bag den svenske grænse for angrebet mod Skattestyrelsen; officielt er politistationsbomben fortsat et mysterium. Anholdelsen af disse formodede tændsatskyndige, sammenlagt med et meget dansk, hold-i-hånd-pressemøde foretaget af to bandeforskrækkede topministre (statsministeren og justitsministeren), peger i retningen af, at systemet har den svenske kriminelle underverden i sin store kikkert. I denne forbindelse må de løbende medierapporter om bombesprængninger, særligt i Malmø, ikke glemmes så derfor er det vel kun nærliggende at det kommer dérfra.

Alt sammen lige muligt og ligegyldigt, dog. Ment på den måde, at det er selve bomberegningen mod danske undertrykkende institutioner, og de destruktive konsekvenser, de heldigvis bærer med sig, som bør have et enormt anarkistisk fokus. Bør vi altså, som antiautoritære med frihedssind, stille os velfornøjede an i kølvandet

på disse eksplosive attentater? Så absolut! Disse handlinger er et direkte anslag mod undertrykkelse og kontrol i samfundet.

» Bør vi altså, som antiautoritære med frihedssind, stille os velfornøjede an i kølvandet på disse eksplosive attentater? Så absolut! Disse handlinger er et direkte anslag mod undertrykkelse og kontrol i samfundet.

Det betyder bare ikke nødvendigvis, at individerne bag nævnte attentater, hvem end de er, er vores kammerater! Dertil kendes på nuværende tidspunkt intet decideret motiv for disse bombninger, men sund fornuft må fortælle os, at der vel at mærke er en del diskonforme lommer at finde i dette samfund, når det kommer til sådan noget som skatteopkrævning og politivirksomhed. Disse lommer ser ud på alle mulige måder, og de findes alle mulige steder, selvfølgelig. Også udenfor den danske stats grænser.

Det er ganske muligt, at disse bomber på ingen måde blev sprunget med et bagvedliggende sindelag om at skabe en verden uden autoriteter, eller bare italesætte f.eks. sociale og politiske problematikker forbundet med frihedsundergravende institutionalisme.

» Staten kan f.eks. være et onde for mange, men det betyder jo ikke, at alle disse statsfjender er anarkister – eller antiautoritære! Ikke al undertrykkelse osv. er statsorienteret eller statsrelateret. Men alt, hvad der har med stater at gøre, det er undertrykkende.

Derfor er det også vigtigt at kunne skelne mellem dét at have samme mål, og så dét at bruge samme midler. Staten kan f.eks. være et onde for mange, men det betyder jo ikke, at alle disse statsfjender er anarkister – eller antiautoritære! Ikke al undertrykkelse osv. er statsorienteret eller statsrelateret. Men alt, hvad der har med stater at gøre, det er undertrykkende.

Uanset hvad, er og forbliver resultatet det samme: To velansete sektorer af statens overherredømme er blevet angrebet. Det har forhåbentligt gjort ondt.

Anslag mod Skat på denne facon er noget overraskende, hvorimod aktionen mod politiet her i landet selvfølgelig ikke er noget banebrydende nyt, men den seneste tids særligt iøjenfaldende politi-brutalitet mod f.eks. den antiautoritære bevægelse har gjort en voldelig aktion som

den mod Nørrebro lokalpolitistation ekstra formålstjenstligt og presserende. Ingen tvivl om det. Der er selvfølgelig en forhåbning om, at denne styrkelse er den herskende holdning, i modsætning til den »sædvanelige« pacifistiske, statstro og advokat-lignende reaktion, men sommetider tør man, ret beset, næsten ikke at gøre sig sådanne tanker.

Det er ydermere forhåbningen, at disse bombeaktioner vil inspirere til lignende handlinger, mod lignende mål.

Uanset hvem der udfører dem, og hvorfor:

Solidaritet med sådanne handlinger! ♦

BLY

Hongkong;

Nothing in sight, anything in mind?

Vældige demonstrationer med masser af voldelige sammenstød og materiel destruktion har nu fundet sted i den kinesisk-autonome stat Hongkong. Siden den siddende regering foreslog den såkaldte »Extraction Bill« helt tilbage i februar, som gjorde det muligt for (politiske) flygtninge at blive udleveret til lande, som stater ikke i forvejen havde nogen udleveringsaftale med, er den sociale uro i dén grad eskaleret. Lovforslaget er ifølge Hong-kong-lederen Carrie Lam »lagt død«, men det har ikke standset striden.

Den massive modstand mod dette lovforslag afstedkom kinesisk-styrede medier at sprede ordet om, at så længe man bare var en »god borger«, så havde man intet som helst at frygte. Men som et banner under en af de mange demonstrationer så fint pointerede, så ser autoritære regimer – som f.eks. Kina – ikke borgeren, kun den potentielle kriminelle. Det er én ting; auto-

ritære regimer og deres ønske om at lægge mennesket dødt i al dets egenhed og mystik. Noget andet er, at kendskabet til Hongkong på disse kanter virker meget begrænset. Så var det engang under britisk imperialistisk styre (ligesom så mange andre territorier i øvrigt), så overgik det til kinesisk overherredømme, og er altså nu teknisk set en del af territorial-Kina. Det har et meget eksplicit folkedistanceret valgsystem, og meget tyder egentlig på at det mest af alt er et rigmandsvælde med gode skattefordele for udefrakommende investorer. For at sætte Hongkong lidt i størrelses-perspektiv, så er det et territorium på ca. 1000 kvadratkilometer med et befolkningstal på ca. 7,5 millioner (det danske territorium er ca. 43.000 kvadratkilometer, og her er befolkningstallet ca. 5,75 millioner.). Men altså, det er jo bare »objektivitet«.

Fortsættes på s. 4

Hvad er Hongkong i sandhed for en størrelse, spørger man sig selv om, for det er vel rimelig afgørende at vide noget om dets kultur, baggrund, sociale sammensætning osv., hvis man skal gøre sig en eller anden nogenlunde helsidet ide om, hvad der foregår derovre for tiden. Det bliver nok lige lovlig dybdegående for en artikel af denne art, men fra hvad vi kan gøre os kloge på af informationer derovre fra, så bærer det præg af de der ubestemmelige udbrud, stort set altid med mere end bare en snært nationalisme og borgerlighed, som f.eks. Frankrigs *Gilets Jaunes*.

Det er ufatteligt mange mennesker på gaden, og de råber op. Råber op om stort og småt, om en total afvisning af nævnte lovforslag, om en undersøgelse af politibrutalitet, om brugen af karakteriseringen af »riot«, osv. Folkelig modstand mod lovforslaget har altså udviklet sig til en modstand mod den repression, som staten har iværksat i kølvandet på lovforslagets

manglende popularitet, men også en mere generel modstand mod systemet, som f.eks. handler om stemmeret og Carrie Lams tilbagetræden. Og nej, det er ikke bare endnu en obskur *vi-spørger-pænt-om-flere-rettighejder-forsamling*, som vi bedst kender dem herhjemme. Demontranter har på et tidspunkt stormet regeringsbygninger, og vi hører tilmed, at politiet har affyret skud i forbindelse med en af demonstrationerne. Krav om løsladelse af demonstranter flourerer, alt imens at de urolige begivenheder fortsætter.

Ifølge røster fra den mere anarkistisk-orienterede del af begivenhederne i Hongkong, er der ikke tale om en reel bevægelse, og masserne på gaden fremstiller al verdens krav som på mange måder ikke har en skid med det antiautoritære liv at gøre.

Så, hvad er det egentlig, der foregår..?

Det er usigeligt svært at svare på. Begivenhederne derovre taler for sig selv, men problemet er, at de taler rigtig mange

Fortsættes på s. 19

Statens stemme

Ligesom så mange gange før, strømmede de danske statsborgere til valgurnerne ved folketingsvalget tilbage i juni. På Grundlovsdag, endda. Ren fuck-ing poesi. Tonsvis af kloge hjernedøde, siddende på skuldrene af andre kloge hjernedøde, har gennem tiderne givet deres besyv med i forsøget på at forklare, hvorfor en stemmeberettiget befolkning aktivt vælger at misbruge tid på at vælge herskere. Og ikke kun for deres egen skyld, men ligeledes på andre menneskers vegne – de vælger også andre menneskers herskere.

Det kan tilskrives repressiv kultur, simpel tradition, socialt pres osv., og måske er det en blanding? Uanset hvad, er der i hvert fald rigtig mange hertil-lands som stemmer, og det gør de vel ud fra en tro på, at det er meningsfuldt, at

det skaber forandring i en eller anden retning. Det er ikke til at sige, da ethvert individ ganske vist er komplekst, unikt. Så, i stedet for at skulle gøre sig en masse luftige tanker om baggrunden for folkets stemmeiver, så kunne fokus i stedet lægges på dét som stemmeafgivning reelt set indebærer. I denne forbindelse er der selvfølgelig ingen interesse at finde for de selvbestaltede autoritære og ledertypiske, da disse så åbenlyst omfavner hierarkier og undertrykkelse, herunder de mennesker, som alle de stemmeberettigede vælger til alle »demokrativalgene«. Ligeledes er det irrelevant at tage fat i alle de autoritetstro og reaktionære mennesker, som i stiltiende veltilfredshed lever deres fordanskede, protektionistiske hyggeliv.

Det er derimod de såkaldte – og selverklærede – antiautoritære, navnlig anarkisterne, som i en eller anden kuriøs sindstilstand træder frem i lyset og helliger sig stemmeafgivelsen. I dagene op til det seneste folketingsvalg blev der på det (mestendels) dansksprogede, og splitterravende kontraoprørske Konfront (konfront.dk), eksempelvis lagt et indlæg op, hvor et eller andet selverklæret anarkistisk individ opfordrede andre (anarkister) til at bruge stemmesedlen. Det var en meget udførlig argumentativ gennemgang af, hvorfor det gav/giver mening at stemme som anarkist, eller, for at være fair, socialistisk anarkist (hvad fanden det så end betyder...).

Det er nærmest antiklimaks at skulle bruge mere tid på nævnte indlæg, end hvad der dengang blev brugt på at gennemlæse det, og øjeblikkeligt lægge det for had og spot. Ikke desto mindre giver det mening at inddrage indlæggets hovedpointer og eksponere dem for deres komplet anti-anarkistiske natur. Noget som i øvrigt skulle være gjort for længe siden. Det er ikke noget personligt, for mange af dette indlægs (kort)slutninger er i sandhed at finde i den antiautoritære bevægelse.

Hovedet på sømmet i forhold til at stemme som »rød-sort« (igen: hvad

betyder det?) lader til at være at hvis man kan gøre bare en lille forskel i en positiv retning, så skal man gøre det. Også selv om at man i samme ombæring gør en x mængde forskel i en negativ retning. Så, hvis man f.eks. beslutter sig for at stemme på nogle mennesker, som højt og helligt besværges at de vil forbedre vilkårene for en eller anden [undertrykt] minoritet, så er det langt fra det, man rent faktisk gør, når man stemmer. Man stemmer på hierarkisering, sexismen, racismen, rovdrift på resurser, krig, hungersnød, massevoldtægter, queerdød... *need I go on?* Den danske stat er en blodhund, når det kommer til at undertrykke; når det kommer til at bidrage til skabelsen af rentable konflikter på det globale plan; når det kommer til at vaske hænderne, imens så mange andre bliver tildelt rollen som sorteper.

Og hvis det for øvrigt er staten, som man som individ har et problem med, og hvis man som individ ønsker autonomi, så nytter det jo ikke noget frivilligt at underlægge sig staten, at afgive magt til staten, at sige til staten med sin forbandede stemmeseddel: »Fede fucking rammer og lænker, stat. Bliv ved med det!«.

Fortsættes på s. 6

...Fortsat fra s. 5

DET NYTTER IKKE NOGET at fortælle staten at man gerne vil have, at den eksisterer med alt hvad det indebærer (mord, grådighed, overvågning, krigsførelse, andetgørelse, gentrificering mm.), samtidig med at det i hvert fald må formodes, at man som selv-erklæret anarkist på et både rationelt og følelsesmæssigt plan ikke kan fucking udstå staten, og ønsker at se den udslettet.

Så, når det er så vanvittigt at stemme som en whatever form for antiautoritær, som det helt åbenlyst er, fordi man fucking aktivt bakker op om et regime, der skaber død og ødelæggelse overalt, som i OVERALT!, så lad forhelvede være. Det handler ikke om at vaske hænder (som forfatteren af indlægget beskylder de ikke-stemmende for at forsøge at bedrive), det er jo helt væk. Vi er jo alle sammen på alle mulige måder sovset ind i det undertrykkende verdenssamfund, det er der ingen tvivl om. Og så mange af vores handlinger reproducerer det undertrykkende samfunds tilstedeværelse, fordi vi ikke aktivt gør oprør! Men som anarkist skal man sgu da ikke aktivt og med fuld underskrift bede nogen om at unleashe hell mod alt og alle i profitten og kontrol-lens navne. Og hvad fanden er det for noget, at bede undertrykkere om at lade være med at begå overgreb overfor klima-et eller transpersoner, og så stole på dem, når de siger at det er noget de vil gøre? De skal fucking stoppes i deres overgreb.

Der skal ikke ventes på forhandlinger, indrømmelser, implementeringer... De skal konfronteres med vold, ikke med en lap papir. Det er absurd!

Hvis man som anarkist agter autonomi-en og friheden, så er man en vansirer af ufrihed og kontrol: Er det så fucking svært at forstå logikken i? Og med stemmeafgivelsen, så fortæller man herskerne, at de kan gøre hvad *fuuuuck* de vil med alle indenfor regimets grænser, for slet ikke at tale om alle de mennesker, der lever under det globale hvide overherredømmes hegemoni – udenfor lille Danmarks hyggeboble. Fuck, vi taler om undertrykkelse. Så massiv, at vi drukner, at vi rives i stykker, og så skal vi troppe op og stemme på de fucking røvhuller som vores ledere, beskyttere, repræsentanter? Hvad er det for noget! Er 1. marts gået i glemmebogen. Er 1. maj? Hvem brutaliserer os, og alle mulige andre, hele tiden? Alle statens overgreb på antiautoritære og afvigere udmønter sig i den følgende besked til alle stemmeafgiverne: »Tak for opbakningen«.

Her er der ikke noget, der hedder *jeres* stemme, der er kun statens.

Og staten griner af *jer*, og de flår *jer* (og os andre!) i *jeres* fucking navne, på *jeres* forbistrede foranledning, med *jeres* individuelle samtykke. ♦

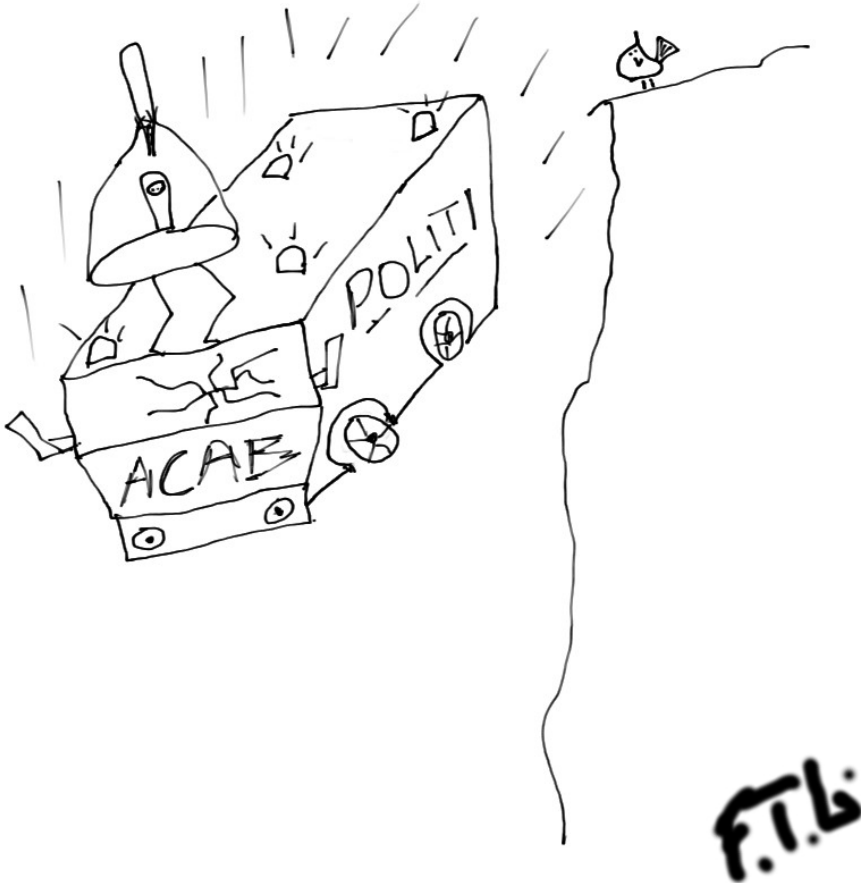
Fravælger

"[Anarchism] is the philosophy of the sovereignty of the individual. It is the theory of social harmony. It is the great, surging, living truth that is reconstructing the world, and that will usher in the Dawn."

Emma Goldman

IDEAS ARE BULLETPROOF.

Will Van Spronsens sidste ord

Kontekst.

I 2018, VED EN DEMONSTRATION UDENFOR IMMIGRANTFÆNGSLET NORTHWEST DENTENTION CENTER I TACOMA, WASHINGTON, BLEV DEN 68 ÅRIGE ANARKISTISKE OPRØRER WILL VAN SPRONSEN ANHOLDT, IDET HAN ANGIVELIGT FORSØGTE AT BEFRI EN I FORVEJEN TILBAGEHOLDT DEMONSTRANT. I DENNE FORBINDELSE FANDT AUTORITETERNE ANGIVELIGT EN TOTENSCHLAGER OG EN KNIV PÅ HAM. HAN BLEV SENERE IDØMT EN FORM FOR BETINGET DOM [DEFERRED SENTENCE] PÅ ET ÅR.

Det følgende er en erklæring i sine fulde længde, som Van Spronsen efterlod til sine kammerater forud for udførelsen af et væbnet angreb mod samme immigranfængsel den 13. juli 2019, hvor han blev myrdet af autoriteterne.

SOLIDARITET MED DET VÆBNEDE OPRØR MOD UNDERTRYKKERNE!

Erklæring.

»Der er rigtigt og forkert.
Det er på tide at tage affære mod det onde.

Ondskaben siger, at nogle liv er mindre værd end andre.
Ondskaben siger at meningen med livet er handel med varer.
Ondskaben siger, at koncentrationslejre for folk, anset for mindreværdige, er nødvendige.
Ondskabens lakaj siger, at koncentrationlejre burde være mere humane.
Tag dig i agt for reformisten.

Jeg bærer en faders knuste hjerte
Jeg har en nedslidt krop
og jeg har en urørlig afsky overfor uretfærdighed
Det er, hvad der har bragt mig hertil.
Dette er min udtrykkelige mulighed for at forsøge at gøre en forskel, og jeg ville være utaknemmelig, hvis jeg ventede på en mere åbenlys invitation.
Jeg inspireres af tre 'lærere':
Don Pritts, min spirituelle guide,
»Kærlighed uden handling er blot et ord.«
John Brown, min moralske guide,
»Handling er nødvendig!«
Emma Goldman, min politiske guide, »Jeg vil ikke være en del af jeres revolution, hvis ikke jeg kan danse til den.«

Jeg er en drømmer, jeg tror på kærlighed og forløsning.
Jeg tror på sejren.
Jeg er en glædesfyldt revolutionær. (Vi skulle alle sammen have læst Emma Goldman i skolen, i stedet for al det yderliggående nationalistiske bavl, som vi er blevet fodret med. Men det er et sidespring) (Vi skulle alle sammen kigge på billeder af YPJ-heltene, hvis vi mister håbet og tror at vores drømme er umulige. Endnu et sidespring. *Fight me.*)

I disse dage med fascistiske bøller i vores gader, der snylter på udsatte individer, enten i statens navn eller under statens beskyttelse.

I disse dage med særdeles profitable koncentrationslejre, og et slag om semantik, i disse dage af håbløshed, tom søgen og uendelig higen.

Vi lever under en tydeligt voksende facisme. (Jeg siger 'tydelig', fordi dem der er opmærksomme har set fascismen overleve og trives under statens beskyttelse i årtier. (Se Howard Zinns »A People's History of the United States«.) Nu til dags forfølger fascismen på skamløs vis sin dagsorden i fuld åbenhed og i tæt samarbejde med regeringen. Med regeringer overalt i verden.

Fascisme dækker statens behov, markedets behov, på din bekostning. Hvem drager fordel? Jeff Bezos, Warren Buffett, Elon Musk, Tim Cook, Bill Gates, Betsy deVos, George Soros, Donald Trump, *enough said?* Altså, rige mennesker, (som tænker, at du er rimelig skod), er tossede med staten (alle stater overalt, inklusiv de »kommunistiske«), fordi de laver reglerne, som gør de rige rigere. Sære simpelt.

Don't overthink it.

(Er alle patrioterne med, nede bagi?)

Jeg er et menneske, som elsker jer alle sammen, og den her snurrende kugle så meget, at jeg skal til at fuldbyrde mit barndomsløfte til mig selv om at være hæderlig.

Således er det, disse profitstyrede koncentrationslejre. Således er det, brune og afvigende mennesker som er bange for at vise deres ansigter af frygt for politiet, immigrationsmyndighederne/*Proud Boys* [højrepatriarkalsk organisation for mænd, red.]/*beckies* [falske såkaldte »allierede«, red.],... Således er det, en planet næsten helt udpint til fordel for markedets gerrighed.

Jeg tænker i sort/hvid. Immigrantfængsler er en vederstyggelighed. Jeg står ikke bare og ser til. Jeg burde ikke behøve at sige mere end dette.

Jeg tilsidesætter mit knuste hjerte, og så heler jeg på den eneste tænkelige måde – ved at gøre nytte. Jeg kompartmentaliserer min smerte effektivt... og jeg fuldfører med glæde det forestående. (til alle dem, som bebyrdes med mine handlingers efterladenskaber, der håber jeg at I vil få det bedste ud af denne

byrde.)

Til mine kammerater:

Jeg fortyder, at jeg går glip af resten af revolutionen. Tak for den ære at have været omkring jer. At have haft rum til at gøre nytte, til at føle at jeg fuldførte mine idealer, det har været det spirituelle højdepunkt i mit liv.

At gøre hvad jeg kan for at forsvare mine dyrebare og fantastiske ligesindede er en oplevelse så uvurderlig at den er ubeskrivelig.

Mine transkammerater har transformeret mig, konsolideret mig i min overbevisning, at vi bliver guidet imod en endnu ikke realiseret fremtid af de mest marginaliserede blandt os i dag. Jeg har drømt det så tydeligt, at jeg ikke fortryder at jeg ikke kommer til at se, hvordan det udformer sig. Tak, fordi jeg er blevet bragt så langt.

Jeg er antifascist, jeg står side om side med kammerater verden over, som handler ud fra kærligheden til livet i enhver udformning. Kammerater som forstår, at frihed betyder reel frihed for alle, og et liv i værdighed.

Hold modet oppe!

Al magt til folket!

Bella ciao

Det er Sent

Krig. Vi vil ikke gå til grunde under den forestående klimakatastrofe, og vi vil aldrig stiltiende acceptere herredømmets overgreb på alt liv. Derfor må vi tage vare på os selv, og derfor må vi gå til angreb. Nu. Mens tid er(?)

KLIMA, KLIMA, KLIMA.

Klimaet er på den ene side et underfundigt og ukontrollerbart system, dog aldelles påvirkeligt, som trækker alle livets væsener afsted på en på mange måder uforudsigelig rejse. Ikke desto mindre forudsigelig i den forstand, at en verdensomspændende katastrofetilstand, uforenelig med den nuværende, synes uundgåelig et ikke så fjernt sted ude i fremtiden.

Det omhandler dels en katastrofe på den »naturlige« front, hvor dyr og planter masseuddød og habitatkollaps, og kræftspredningen af gold ørken på én og samme tid ses som en tragedie og et nødvendigt onde for det moderne vestlige menneske, således at det kan overleve i al dets pragt og multiplikation. Dels en katastrofe på den »selektive antropocentriske« front, hvor superorkaner, oversvømmelser, hyppigere vulkanudbrud, lynstorme og hedbølger mm. spås at fylde en hel del mere i den globale klimabevidsthed, end den gør nu.

Den sidstnævnte meget Vestlige åbenbaring om tingenes tilstand synes at være afstedkommet af, at klimaets destruktive udfald ikke længere kun rammer de undværlige og udskiftelige individer langt borte fra hvide og velstående territoriers åsyn og »sympati«. Derfor er tanken og snakken om at handle blevet populær hos de rige magtfulde i denne verden. Ikke mindst fordi deres vanlige feriedestinationer såsom safariparker, verdens »vidundere«, koralrev, regnskove og øriger er ved at blive udraderet. Profetien om en fremtid i en særdeles værre forfatning end den nuværende, det blev folk

også tudet ørene døde med for 30 og 50 år siden. Dengang blev der også råbt vagt i gevær af samfundets forskningssektorer og grønfingerede reformaktivister, og så blev en eller anden gift taget af hylderne, og så blev et eller andet indholdsstof ulovliggjort i en eller anden forbrugsvare.

Men nu skal der gøres noget, for nu er det ikke længere gætværk baseret på mangelfuld dataindsamling- og udredning, som det var dengang. Dengang hvor man ikke besad al den viden omkring klimaet, som man har i dag. Nej, nu ved vi for alvor hvor skadeligt for klimaet den massive afbrænding af fossile brændstoffer er; nu ved vi noget om havtemperaturer, om solens indvirkning, osv. osv. osv. Men, selvom denne gudsbenådede adgang til data nu er en realitet, selvom klimakatastrofen rammer de mennesker, som sidder på flæsken, og selvom vi ikke kan åbne telefonen uden at få smasket alverdens klimarelaterede lidelser op i ansigtet, hvad sker der så?

» Profetien om en fremtid i en særdeles værre forfatning end den nuværende, det blev folk også tudet ørene døde med for 30 og 50 år siden.

Der sker ingenting, og det har vores generation efterhånden indset. Det kan godt være, at vi var optimistiske, dengang vi var yngre. Dengang vi ikke havde nogen idé om, hvad der egentlig foregik på det (stor)politiske niveau. Dengang vi naivt antog, at når tingene virkelig brænd-er på, så træffer magtfulde mennesker de rette beslutninger for det fælles bedste. Selv da vi påbegyndte vores færd mod frihed og autonomi, og i samme ombæring fravalgte magtfulde menneskers bestemmelsesret over os, så har en god del af os sandsynligvis fortsat holdt fast i drømmen, håbet om at tingene aldrig kunne blive så katastrofale, som de er blevet nu. Uanset, at det måtte være herredømmet som i sidste ende søgte at drive menneskeheden væk fra afgrunden, og ikke lige lukket ned i den, som hele tiden har været tilfældet.

KLIMAVIDENSKABEN har i disse præapokalyptiske tider overdynget os med data, der så entydigt fortæller at det er for sent at standse de globale klimaforandringer, som for alvor [læs: for ALVOR] kommer til at gøre indgreb på vores, menneskehedens levevis. I hvert fald i den del af verden, som i forvejen er under pres fra alle sider,

hvilket i sidste ende vil skabe en ubegribelig hær af klimaflygtninge parate til at gøre hvad som helst for at modsætte sig deres påtvungne dødsdans. Præcis ligesom alle andre ville gøre det.

Det er på tide, at vi som anarkister – autonome individer imod al undertrykkelse – kommer til den meget praktiske erkendelse, at endnu en utopi må lægges på hylden; Utopien om en verdenshistorie, hvor klimaet ikke længere er en overhængende fare for alt liv på Jorden.

Den tid vi nu går ind i, indbefattet den bevidsthed med hvilken vi lever vores liv, er en tid, hvor vi i endnu højere grad må forlade os på vores evne og vilje til at fuldbyrde vores ønsker og behov med helt åbne øjne. Ud fra hvor vi er, hvornår vi er, hvad vi er, og hvem vi er. Vi skal altid være opmærksomme på os selv, fordi vi aktivt og bevidst afviger fra normen, og det

kommer ikke til at blive mindre aktuelt med tiden. Troen på at vi som menneskehed kan afværge katastrofen må lægges død, og for øvrigt er katastrofen her allerede. Den udfolder sig vidt og bredt, konstant. Men vi er ikke kun en del af menneskeheden, vi er også *unikke* individer. Vi forvalter vores egne liv, og vi kæmper for at alle mennesker har muligheden for at gøre just det. Vi skal lære at leve med den verdensomspændende klimakatastrofe i vores hjerter, hvor deprimerende og/eller ødelæggende den end måtte være,

men vi skal på samme tid kunne leve! Vi skal forsøge at tænke dette fremtidige rædselsscenario ind i vores ideer om det autoritetsfrie liv, således at vi til stadighed værner om os selv, og samtidig gør hvad vi nu engang evner for at kæmpe for frihed og autonomi for alle.

Fortsættes på s. 12

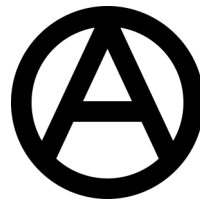
...Fortsat fra s. 11

KRIGEN MOD STRUKTUREL KLIMADESTRUKTION er ikke ovre, skønt meget kunne tyde på det. Denne krig handler ikke kun om olieudslip i havene, og ikke kun om angstprovokerende flyrejser. Denne krig handler også om personligt forbrug, den handler om madvaner, den handler om mikroplast, den handler om legoklodser. Den handler om, at Mærsk intentionelt udslipper tonsvis af pissefarlige kemikalier ud i havet, uden at det får nogen nævneværdige konsekvenser, fordi de er *too big to break*. Den, krigen, handler om at 20% flere danskere har fået to eller flere biler i de seneste fem år. Den handler om Bolsonaros *carte blanche* til skovryddere i Brasilien. Den handler om Nissan Qashqais infame mængder kvælstofilte.

Det er stort som småt.

Det kan godt være, at det ikke er muligt at afværge selv de allerværste konsekvenser ved et klima i totalt forfald, og, at selv hvis alle kulbaserede emissioner stoppede lige nu, så ville det stadigvæk se sort ud. Men, det store billede må ikke forvrænge vores til hver en tid helsidede syn på undertrykkelse og overgreb. Selv hvis vi ikke mener at kunne gøre en ende på voldtægtskultur, så kan vi stadigvæk ikke se til imens en voldtægt finder sted lige foran øjnene på os. Selv hvis vi ikke kan stoppe hele verdens politibrutalitet, så skal det ikke holde os fra at modsætte os den, vi mærker på egne kroppe. Vi må angribe, hvor vi kan! Til enhver tid forsøge at minimere lidelse! Det er lige foran næsen på os.

Tiden må vise, præcis hvor ødelagt og fjendtlig fremtidens verden udformer sig, og det skal vi, som sagt, allerede nu forberede os på, men indtil den tid kommer, så er der stadigvæk et væld af meget håndgribelige, materielle og kødelige fjender derude, som ikke stopper af egen fri vilje. De tøver ikke med at udslette alt omkring dem i profitten og magtens navn. Og derfor ved vi også, hvor meget de har at miste, og hvad der skal til for at de mærker dette tab.

» De tøver ikke med at udslette alt omkring dem i profitten og magtens navn. Og derfor ved vi også, hvor meget de har at miste, og hvad der skal til for at de mærker dette tab.

Den almene idiot her til lands, som kalder sig selv dansker, progressiv, oplyst, godhjertet og klimabevidst, ham skal man ikke lytte til. Han ønsker ikke at lave om på en skid, og han vil slet ikke lægge hovedet på blokken for nogen form for forandring. I stedet sidder han på sin flade og venter på at der bliver lovgivet imod ham og hans ligesindede, så de alle kan holde op med deres sindssyge overforbrug. Ligeledes ønsker han lovgivning imod gigantiske konglomerater og deres ondsindede spredning af klimadød; et falleret ønske som ikke ligefrem er en indikation af hans såkaldte oplysning, endsiges af nogen form for intelligens!

Denne almene idioti og hensynsløshed vil uundgåeligt blive berørt af det anarkistiske oprør mod samfundet, ligesom det vil berøre os andre. Det er imidlertid prisen som vi allesammen må betale for en verden hinsides den nuværende.

Forhandlinger, diskussioner, kompromiser og dialog, det er fuldstændig, og helt aldeles spild af tid. Hvad fanden i helvede er der at tale om, når vi står overfor en forevigende og altødelæggende undertrykkelsesmentalitet og –praksis?

Nej.

Det hele skal ned. Nu.

Så længe der (måske) stadigvæk er tid. ♦

[Van Spronsens sidste ord, fortsat fra s. 9]

Lad ikke jeres åndssvage efterretnings-tjenester spille penge på at »efterforske«. Jeg blev radikaliseret som 13 årig i samfundsfag, da vi lærte om valgmandssystemet. Det var på daværende tidspunkt, at jeg besluttede mig for at status quo var et korthus, og videre læsning bekræftede dette. Jeg kan på det varmeste anbefale at læse!

Jeg er ikke affilieret med nogen organisation, jeg har distanceret mig fra enhver organisering som er uenig med mit

valg af taktik.

Den halvautomatiske riffel jeg brugte var en billig, hjemmebygget, uregistreret »spøgelses«-AR15, med seks magasiner. Jeg opfordrer stærkt kammerater og kommende kammerater at bevæbne sig, da vi er ansvarlige for at forsvare folk mod den krænkende stat: ignorer loven ved at bevæbne dig, hvis du har muligheden.

Det havde jeg.« ♦

Will Van Spronsen
[Oversat af Orkanen]

Usolidarisk solidaritet?

Solidaritet med fængslede kammerater kan rigtigt nok komme til udtryk på mange forskellige måder, men kan alle disse udtryksformer siges at vægte lige højt? Og hvordan praktiseres solidaritet i bevægelsen hertillands?

Anarkister slår sig op på at være en lang række fede begreber. Desværre forholder det sig sådan, at det ofte runger ret hult, når disse ting ikke bliver praktiseret, men blot fremstår som nogle flot skrevne ord på et banner (måske endda betalt arbejde fra et trykkeri...DIY kultur, right?). Der er ikke (længere?) tradition for at sætte sig sammen og diskutere diverse begreber, problematikker osv. Det er bundragende ærgerligt, for det giver sig selv, at du f.eks. ikke bliver antisexistisk blot ved at sige, du er det. Præcis ligesom at det ikke vil være tilstrækkeligt blot at ytre, at man føler sig solidarisk med en fængslet kammerat.

Når solidaritet bliver praktiseret i bevægelsen, så sker det, for det første, typisk i form af brevskrivning, hvilket oftest vil være utrolig betydningsfuldt for de indespærrende individer, så der er ingen tvivl om at det er værdifuldt. Men bevæggrund en for brevskrivningen er af afgørende betydning. Hvis man egentlig ikke skriver disse breve fordi man er solidarisk med vedkommendes handling(er), men kun gør

det fordi, at det er så pissehyggeligt at sidde sammen med sine venner og være sammen om noget, som samtidig giver noget personligt credit, så er det jo pisse-ligegyldigt.

Dernæst bliver solidaritet så praktiseret igennem bannermalede solidaritetserklæringer – som oftest kun strækker sig til, at en gruppe individer lader sig fotografere bagved dette banner... det sker sjældent at det kommer til bannerdrops.

Det er tydeligt, at anarkister, og andre antiautoritære, slubrer nyheder om fængslede oprørere i sig, og jo mere eksplosivt og jo længere væk fra Danmarks grænser des bedre, tilsyneladende. Oprørske handlinger og individer bliver hyldet i bevægelsen, så længe det drejer sig om noget/nogen langt væk herfra, eller når det drejer sig om noget/nogen langt tilbage i anarkismens historie.

Paradokset her er selvfølgelig at samtidig med denne ophøjelse af udenlandske oprørere, så tages der på det kraftigste afstand til oprørske anarkisme indenfor DK's grænser, uanset

Fortsættes på s. 14

Fortsat fra s. 13

om det er i form af skreven materiale eller handlinger. Man kan blive meget forvirret over denne mystiske dobbeltmorale der florerer, når man det ene øjeblik kan høre opråb om solidaritet og væbnet kamp mod herskerne, men det næste øjeblik hører opfordringer om at man skal forholde sig passivt og dermed undgå arrestationer (dvs. stop oprøret for det er risikabelt... well duh). Det er jo en direkte opfordring til pacifisme og hvordan kan det nogensinde være det samme som at solidarisere sig med de oprørske handlinger som folk bliver indespærrede på baggrund af?!

Under sådan en forvirring, så kunne det jo være virkelig rart at finde ud af hvad folk egentlig mener med solidaritet(?). Hvis man solidariserer sig med indespærrede oprørere, så udtrykker man det igen en handling, for det er faktisk handlingen det hele drejer sig om. Der findes ikke nogen stærkere måde at udvise solidaritet på. Faktum er, at indespærrede anarkistiske oprørere er alene i kampen, hvis der ikke er nogen udenfor til at samle op hvor de slap. Og spørgsmålet er egentlig, om man overhovedet kan være solidarisk med de indespærrede oprørere, når man selv er pacifistisk i sin tilgang til undertrykkelse. Man vil åbenbart gerne være solidarisk med det indespærrede oprørske individ, men ikke med oprørske anarkisme? Eller hvad? Det virker som om folk tænker, at det er personen man skal solidarisere sig med og ikke nødvendigvis handlingen. Men der vil næppe være nogen som helst indespærret oprørske anarkist, som adskiller deres handling fra

deres person. Men såfremt det alligevel forholdt sig sådan, så ville der utvivlsomt være et udbredt ønske om at det var handlingen folk solidariserede sig med først og fremmest. Det lader i øvrigt til at det er en ret udbredt holdning, det her med at adskille sin person fra sin ideologi. For det her med at være imod alle former for undertrykkelse er jo bare noget vi leger, ik'?!

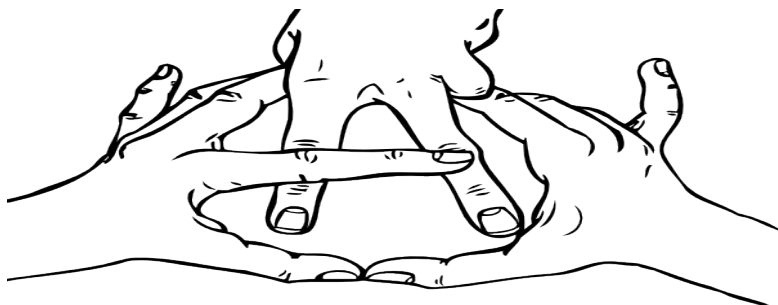
» (...) spørgsmålet er egentlig, om man overhovedet kan være solidarisk med de indespærrede oprørere, når man selv er pacifistisk i sin tilgang til undertrykkelse. Man vil åbenbart gerne være solidarisk med det indespærrede oprørske individ, men ikke med oprørske anarkisme?

Forhåbentlig ændres praksis med tiden, så det vil stå brændemærkende klart for enhver oprører derude, og inde, at vi er en masse som ikke adskiller teori og praksis, eller personen fra handlingen, men forstår, at det ene ikke giver mening uden det andet.

KAMMERATER, VI ER HER!

LAD ALLE FÆNGSLER, OG ALLE ANDRE
UNDERTRYKKELESINSTITUTIONER, STÅ I
FLAMMER! ♦

Brombær

/– **Info** om fængslede kammerater i Hamborg – \

»De tre fra parkbænken«

Hvad er der sket?

Natten til den 8. juli blev tre kammerater siddende på en parkbænk visiteret og efterfølgende anholdt. Kort efter blev flere adresser ransaget i Hamborg. Døre og inventar blev smadret, og en masse ting beslaglagt. I nogle tilfælde fik beboerne en konfiskationsliste, i andre tilfælde ikke. Dagen efter udgav panserne en pressemeddelelse, at de har »mistanke om forberedelse af alvorlig kriminalitet (formodet mordbrand)« som årsag for anholdelserne. Dagen efter blev de tre anholdte fremstillet i grundlovsforhør. To blev varetægtsfængslet, og den tredje løsladt mod at have opgivet folkeregisteradresse og identitetspapirer. Vedkommende må ikke forlade landet, dvs. varetægtsfængsling er ikke taget af bordet, så meget som det blot er udskudt. En af forsvarrets begæringer om et retsmøde omhandlende fængslingen er af strategiske årsager trukket tilbage. Retsemøderne foregår bag lukkede døre.

Efterforskning

Efterforskningen ledes af »Generalstaatsanwaltschaft« [~ statsadvokaturen, red.], det højeste anklageembede. Dette embede fører i stor stil processer mod f.eks. PKK eller IS-medlemmer. De beskæftiger sig ikke med store sager som f.eks. Breite-Strasse-sagen (en retsproces for nogle år siden i Hamborg), eller Elbchaussee eller Rodenbarg-sagen i forbindelse med G20 i Hamborg, i 2017. Deres, statsadvokatens indblanding i denne sag er en overhængende trussel, som vi alle sammen bør kæmpe imod.

Imens efterforskningen forløber, er det

følgende som altid vigtigt, men endnu mere afgørende nu:

IKKE AT TALE MED PANSERNE ELLER ANDRE REPRESSIONSMYNDIGHEDER!

AT VÆRE FORSIGTIG MED SPEKULATIONER [OM SAGEN, ANKLAGEDE OSV.] I SOCIALE RUM, PÅ NETTET, ELLER OVER TELEFONEN.

IKKE AT TALE MED PRESSEN.

KUN AT BRINGE OPLYSNINGER FREM, SOM ALLEREDE ER OFFENTLIGT KENDT, HVIS I SELV ØNSKER AT UDGIVE NOGET.

Hvordan har de det i fængslet?

Fængselsforholdene i Holstenglacis-hæktet er hårde. De begge sidder på cellen 23 timer i døgnet. En times gårdtur dagligt, og et par timers cellefællesskab i weekenderne er den eneste kontakt de har med andre fanger.

Begge har fået besøg, hvor de overvåges af panserne i besøgslokalet. Besøgstiderne er meget begrænsede (to gange om måneden, en time med maks. tre personer). De har meldt ud, at de holder hovederne højt, og at de har hørt solidaritetsdemonstrationerne, manifestationerne, råb og fyrværkeri udenfor fængslet, og at det har givet dem mod og styrke. De har indtil videre ikke kunne ringe, da det ansvarlige telefonselskab har været på ferie. Begge fanger har fået fat i bøger. Tilsendte bøger må ikke indføres til fængslet, de skal i stedet bestilles i original/fra ny af den fængslede og godkendes af fængslet.

Fortsættes på s. 16

Fortsat fra s. 15

De begge kan endelig modtage breve, som dog gennemlæses af tre instanser (fængslet, panserne, og anklagemyndigheden), så der går længere tid inden de når frem.

Skriv derfor ekstra meget til de begge, så de altid har noget at læse! Glem ikke at nummerere siderne, så de fængslede ved at brevene kommer frem i deres helhed.

Tænk over, at fangerne ikke vil have deres rigtige navne offentliggjort. Så vær kreative når I råber ind over murene, eller affyrer fyrværkeri udenfor fængslet (det er bedst at gøre begge dele mellem 17-21:30), ellers hils på alle fangerne, som sidder der.

VÆR FORTSAT SOLIDARISKE! Lav aktioner, organiser soli-events (cafeer, barer, brunch, koncerter, fester, informationsmøder, brevskrivninger, osv.).

Pas på jer selv og hinanden, og hold øjne og ører åbne. Spred ordet til jeres kammerater, og lad os sammen overvinde tavsheden og usikkerheden! ♦

Vi er rasende!

[Oversat fra svensk af Orkanen. Tysksproget original kan findes på parkbanksolidarity.blackblogs.org.]

Frihed til »Drei von der Parkbank«!

Frihed til alle fanger!

Extinction Rebellion:

a review

Finally the Western civilization has woken up to the climate crisis. To those of us anarchists who have not been following scientific research on the crisis for the past decade in detail, who live in the West and who haven't been involved in green nihilist circles, the current mass of information can feel like an avalanche. We might be used to confronting the

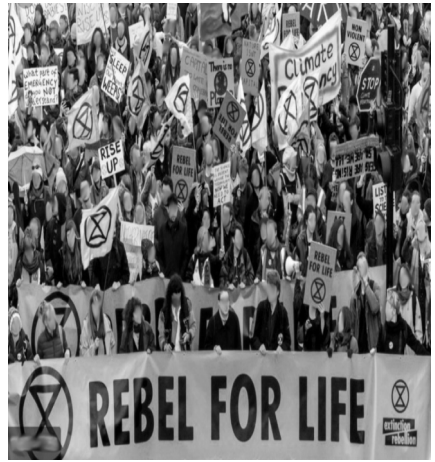
heartbreaking realities of this world, but how do we face the on-going, ecosystem threatening loss of biodiversity, melting permafrost, methane gas explosions and ravaging fires in Arctic regions, the probable breakdown of the Gulf stream, the loss of 75% of Arctic sea ice, European heatwaves drying up rivers used to cool down nuclear power plants and freak

storms destroying 80% - 100% of crops of local farmers in 'the Orchard of France', so close to home?

Amidst this we find little other than the Capitalist dogma of growth and technological advancement as our savior, a hypocrisy and hubris of civilization and mass delusion reaching deep even into radical environmentalist circles.

One movement is claiming to have found the way to take on the world and its leaders: **Extinction Rebellion**. With their impressive mass actions and subsequent arrests, seemingly well-researched Non-Violent Civil Disobedience theory (based on their perspective of a history of social movements) and mass-appealing demands, they have captured a lot of attention both from greater society and anarchist circles. Since there are many calls out there asking people to join the movement, this critique goes against joining them, as someone who had been part of the movement and gotten a more in-depth understanding.

It is hard to focus on one single issue with Extinction Rebellion without touching upon other interconnected side issues at the same time, and it quickly snowballs into an elaborate essay. There is a certain attitude of disdain towards other environmental movements and political efforts, a feeling that Extinction Rebellion is the purest and sole voice of this time, that it has found the single most effective peaceful (and self-sacrificial) way of changing the system, the one movement that we've all been waiting for that can finally bring climate on the agenda (obviously it had to be born in Western privilege, no questions asked), the one movement to win over the Police force. It is a culture *extinctively* – excuse me – instinctively ingrained in the movement and already, despite its young age, internal reform efforts have been undertaken and abandoned by radicals to transform the organization. This culture is incredibly disheartening and, ultimately, inherently racist.

To disregard the suffering and pain of especially indigenous and black struggles, who have been fighting for hundreds of years, by welcoming the police force as equals 'just doing their job' and even questioning other movements for not establishing good enough communication as the reason for violent police encounters, that is inherently racist.

It is furthermore unfortunate, that the momentum they have gained and the work that has been put in to managing these mass actions will most likely reinforce state power. Their demands are not a threat to the power structure of this society nor to the techno-frenzy of Capitalists afraid of their money burning faster than they can spend it on subterranean fallout bunkers in New Zealand. (I can't believe this image isn't even a joke anymore.) Their demands are widely based on state-led actions with a vague idea of some kind of diverse randomized citizens assembly surveying merely climate issues. A citizens assembly being more just and liberating than the state apparatus is as much an illusion as the idea that a worker-led 'proletariat' revolution of e.g. a pork factory would be vegan and end up shutting down the factory for the good of the environment and animal liberation.

Fortsættes på s. 18

Fortsat fra s. 17

A demand for the nation states to halt carbon emissions by 2025 falsely puts emission ratings into the dead center of the conflict rather than target the systems of production and culture of progress that allow for such cold evaluation of the natural world.

Extinction Rebellion misunderstands the nature of the crisis, the role of the state and the role of capital, especially obvious when they demand to “Tell the Truth”. Unclear notions like this remind more of a dystopian future. The truth has for ever been interpreted by the ones in power, so suggesting that the state and corporations will wake up to the ‘lies’ they’ve been pulling off for decades is naive, as their ‘truth’ and intention has always been to do whatever necessary to maintain the status quo and exploit the planet and its inhabitants.

Their tactics have and will lead to more and more dedicated activists being registered and categorized, perhaps even incarcerated by the state authority, as one of their ‘success criteria’ is a misunderstood perception of ‘standing up for your beliefs’. Activists should turn themselves in to the Police or demand to be arrested for illegal action, as anonymity and ‘getting away with it’ are not accepted forms of direct action under Extinction Rebellion action consensus. Such extensive and open struggles with the Police and legal apparatus, as e.g. Green and Black Cross in the UK have already stated while ending their cooperation with Extinction Rebellion, will lead to a burn-out of resources

and is not a suitable way of leading a so-called ‘sustained rebellion’.

Much of this belief and culture is based on a cult-of-personality surrounding co-founder Roger Hallam, who is well-known for his appearances on TV signing up new activists to potentially go to prison for the rebellion, telling police officers that arrests aren’t happening ‘quickly enough’ and holding YouTube talks with his research on the one way to succeed as a social movement.

This game of self-sacrifice to the authorities can only be played to its climax at all times – it means revolution or death, and with the impending ecological collapse that can seem like an acceptable perspective, however, there are many other forms of sustained action and rebellion that should be undertaken without risking to rot away in a cell while the world is burning or being sorted out as a political enemy of a future eco-fascist state in the false hope of a (Western-led) global revolution. I’d suggest that whatever you do, get away with it.

» Activists should turn themselves in to the Police or demand to be arrested for illegal action, as anonymity and ‘getting away with it’ are not accepted forms of direct action under Extinction Rebellion action consensus.«

IT LOOKS LIKE EXTINCTION REBELLION will at best achieve nothing tangible, and at worst have a destructive impact on the struggle for a just, liberated and biodiverse world. ♦

Anonymous

» The hope of a Big Happy Ending, hurts people; sets the stage for the pain felt when they become disillusioned. Because, truly, who amongst us now really believes? How many have been burnt up by the effort needed to reconcile a fundamentally religious faith in the positive transformation of the world with the reality of life all around us? Yet to be disillusioned — with global revolution/with our capacity to stop climate change — should not alter our anarchist nature, or the love of nature we feel as anarchists. There are many possibilities for liberty and wildness still.

What are some of these possibilities and how can we live them? What could it mean to be an anarchist, an environmentalist, when global revolution and world-wide social/eco sustainability are not the aim? What objectives, what plans, what lives, what adventures are there when the illusions are set aside and we walk into the world not disabled by disillusionment but unburdened by it?«

Desert, 2011 ♦

Fortsat fra s. 4

sprog samtidigt. Og selvom det måtte se ud som om at disse sprog ikke forstår hinanden, så er de forbundet gennem et netværk af kulturelle, sociale, politiske og økonomiske relationer. Både inden- og udenrigs, i øvrigt.

Ud fra et anarkistisk perspektiv klynger vi os til angrebet for frihed, kampen imod social ulighed og strukturel forkastelse. Udmøntningen af disse ønsker i oprørske handlinger tilslutter vi os, også i Hongkong, ligesom vi på samme tid må erkende den meget mulige tilstedeværelse af et kaos med mange forskelligartede fraktioner,

hvoraf nogle af dem er ubetingede fjender. Vi må ikke lade os skræmme eller trække på skuldrene i mødet med en manglende kammeratlig kobling til dem i Hongkong, som begærer det samme som os. Så længe det er vores ligesindede, så må vi være solidariske, og det vil være i alles interesse, hvis det lykkes os at formidle deres oprørske kamp, her hvor vi befinder os. Også selvom vi ikke helt forstår alle denne kamps aspekter, fremtidsvisioner eller kulturelle baggage. ♦

jes, no sé

Det Autonome Forlag

Det Autonome Forlag er et splinternyt DIY miniatureforlag, baseret i København. Dets arbejde består mestendels i at oversætte og udgive danske oversættelser af oprørske anarkistisk tekstmateriale fra nær og fjern.

Hold øje med nye oversættelser på:

<https://detautonomeforlag.noblogs.org>

Orkanen meddeler...

...At vi nu er tilbage efter en tiltrængt pause, skønt det er hårdt i sig selv at trække sig væk fra spredningen af oprørske materiale i en undertrykkende verden.

Vi hilser kammeratligt på alle ligesindede, og håber at modstanden i jeres hjerter består!

Derudover vil vi gerne benytte lejligheden til at nævne den nu overståede anarkistiske bogmesse 2019, lige her i København. Det har efter sigende været en succes, og forhåbentlig er det begyndelsen på en årlig begivenhed hertilands, hvor eksplosivt og oprørske tankegods finder sin vej. ♦

orkan

Støt Orkanen

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse ved hver udgivelse.

200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a.

Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.

Skriv og hør mere:

orkanen1@riseup.net

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Folkets Hus (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Kraftverket (Valby)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

• Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.

• Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.

• Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt:

orkanen1@riseup.net

orkanen1@riseup.net

Bidrag til Orkanen / Contribute to Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.

Næste nummer: 4. november

Deadline: 28. oktober

Kontakt: orkanen1@riseup.net

Oplag: 125

Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.

Next issue: November 4th

Deadline: October 28th

Contact: orkanen1@riseup.net

Circulation: 125

Back issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:

7BD2 D8D1 1BFE EC46 F710 2D8A 7E35 CFAC 0955 B651